

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOSINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

„BARBARIA” Geto-dacilor și <<CIVILIZAȚIA>> romană
Nereușita romanizării Dacilor *neliberi* (I)

Prof. Dr. Gheorghe Constantin NISTOROIU

„Apărarea pământului Daciei de către poporul său a fost
un **IMN DE IUBIRE** cum rar le-a fost dat popoarelor să-l
adreseze patriei lor în primejdie.” (VASILE PÂRVAN)

Dacă, pământul VETREI noastre străbune - **DACIA MARE** era/ încă mai este un **IMN DE IUBIRE**, adică un Cer înstelat de lumină, de albastru, de har, de biserici, de mănăstiri, de eroi, de martiri și de sfinți, nu vom pași alături de lingușitorul orator C. Plinius Caecilius Secundus, care l-a zeificat pe împăratul TIRAN-TRAIAN, pentru a ni-l **întroniza** „călăuză tuturor domnitorilor”, ci vom călca apăsat pe urmele ilustrului istoric Titus Livius (59 î.Hr.-17 d.Hr), care ne așterne imaginea reală a imperiul roman cu un secol înaintea războaielor daco-romane, pentru a ne da seama corect ce **model civilizator putea fi Roma** pentru popoarele subjgate sau chiar cele vecine.

„Părerea mea e că fiecare om trebuie să se străduiască a-și da seama cum a fost viața romanilor, ce obiceiuri au avut, prin ce bărbați și prin ce mijloace s-a întemeiat și a crescut puterea Romei în timp de pace sau de război, apoi cum slăbind treptat, au decăzut mai întâi moravurile și apoi oamenii din ce în ce mai mult, până ne-am prăvălit în mocirlă, încât am ajuns în actualele vremuri să nu mai putem nici îndura păcatele noastre, nici primi leacuri de îndreptare.” (Titus Livius, *Ab urbe condita libri* –Carte de la fondarea Romei)

Pierderea imensă, incomensurabilă, spirituală, seculară, milenară a Dacilor neliberi din provincia/ provinciile romane, instituite după anul 106 d.Hr., și poate chiar și a **dacilor liberi**, privind **insuccesul romanizării**, s-a **aggiornat**...s-a recuperat, în cele din urmă, abia la începutul mileniului trei d.Hr., prin vizita papei Ioan Paul al II-lea (cel care ne-a **săltat** ca popor, ca națiune cu un secol, două de civilizație și cultură, cum trâmbițează calicii filolatini și toți antiromânii autonomi n.a.*)

*„Karol Wojtyla a dorit să fie poet, actor și autor de teatru. N-a reușit. El este deci un poet ratat, un om de teatru ratat și, îndeosebi, un actor ratat. Dacă n-a reușit mare lucru în poezie și actorie Karol Wojtyla a izbutit în schimb strălucit ca față bisericească. A visat să însemne ceva în artă și a ajuns în politică. Toate aparițiile sale în public beneficiază de înscenări de mari proporții, bine concepute și bine regizate în cele mai mici amănunte.” (Mihail Diaconescu, *Teze cominterniste preluate de Papa Ioan Paul al II-lea, în Istorie și Valori*, Ed. M.I. Buc.-1994, p. 377)

Un tablou mai complet, căci nu poate fi vorba de **Icoană**, în care se reflectă personajul „poetul ratat”, „actorul ratat”, „autor de teatru ratat”, ajuns papă, creionat de Părintele Filologiei române creștine ortodoxe **Mihail Diaconescu**, ni l-a conturat marele general aviator, istoricul militar Radu Theodoru.

„Karol Voityla Katz a fost propulsat în înalta ierarhie ecleziastică a clerului catolic din Polonia (Illuminat, șeful lojii **Opus Dei**, Stadthalter al lui Rockefeller), ca rezervă strategică în lupta pentru cucerirea Vaticanului.

Ca pe tronul pontifical să fie suit Karol Voityla Katz au trebuit să moară asasinați papa Ioan al XIII-lea și papa Ioan Paul I.

Papa Ioan al XIII-lea a vrut să facă ordine la Vatican. Ordine financiară <<**averea imensă a Vaticanului este administrată de banca Rothschild**>>, ordine administrativă și ordine liturgică. A murit otrăvit...

Papa Ioan Paul I, a murit la 33 de zile de la înscăunare. El primise de la ziaristul italian Mino Pecarelli lista cardinalilor masoni care complotau împotriva catolicismului. Pe listă figurau nume de masoni membri ai Lojei Negre. Papa a hotărât conform tradiției pontificale să taie legăturile masoneriei cu Vaticanul...

Vârfurile din jurul lui n-au permis autopsia, îmbălsămându-l și înmormântându-l în mare grabă, făcându-i astfel loc la ordinul **Ierarhiei oculte, pitorescului actor de comedie ecleziastică Karol Voityla Katz**.

Gazetarul Mino Pecarelli a fost asasinat în 1981, fiind executat în stil ritual...

- 1978, 17 octombrie. Ziarele *Le Matin* și *The Times* scriu că noul papă va da frâu liber **umanismului** << în politica Vaticanului și în religie >> scăpându-l de sub control.

Ziarul *Le Monde* afirmă că noul papă este mai curând **existențialist** decât tomist.

Semnatarii articolelor subliniau preferințele filosofice exoterice ale noului papă: Kierkegaard, Husserl, Rudolf Steiner, prietenul și mentorul în tinerețe regizorul Mieczyslaw Kotlarczyk, adept înfocat al teozoafei Helena Blavatsky... * Reamintesc relația piramidală: **Ierarhie – Masonerie – New Age**.” (Radu Theodoru, *Francmasoneria Pro și Contra*, Ed. Paco, București, 2013, p. 93-98)

* Rusoaica Helena Petrovna Blavatsky (1831-1891) a pus bazele Societății Teozofice <<**Miracle Club**>> în anul 1875, la New-York, pe baza **spiritismului**, societate transferată apoi în anul 1882 la Adjar, aproape de Madras, în India. Succesoarea rusoaicei a fost englezoaica Annie Besant, care și-a impus „izgonirea lui Dumnezeu din Cer”, urmată de Alice Bailey (1880-1949), care inițial a înființat o nouă societatea teozofică, „**Compania Editorială Lucifer**”, dar stârnind un val de proteste a botezat-o „*prin stropire*”, **Lucis Publishing Company**, în 1923 și *Lucis Trust*, în 1924, impunând doctrina New Age, care va instaura *Noua Ordine Mondială. Noua Eră*, care are simbolul pentru inițiați **Curcubeul**, a elaborat o religie unică, universală, cu o nouă parusie și evident un mesia din tabăra new age.

Aluatul *New Age* este o frământătură care se prepară ca „*specialitatea casei*” alcătuită din ingrediente anticreștine: mistere, filosofie grecească, gnosticism, misticism iudaic, kabbală, alchimie, renaștere, francmasonerie, rozacrućenism, iluminism, spiritism, reîncarnare, ecumenism, mondialism, prin care se va instaura **împărăția răului**. (Mitropolit Irineu Mihălcescu, *Teologia Luptătoare*, Ed. Episc. Romanului și Hușilor, 1994; Bruno Wurtz, *New Age*, Ed. de Vest-Timișoara, 1994; Pr. Dan Bădulescu, *Împărăția răului: New Age*, Ed. Christiana, București-2001)

Așadar, nu toți pontifii, mai ales cardinalii îl slujesc numai pe Petru, ci și pe Lucifer.

Urmașii lui Petru – cel/ cei care s-au lepădat de Mântuitorul **HRISTOS**, au chipurile o **smerenie sacră**, față de pământul țărilor pe care le vizitează. Ei, însă nu-l sărută din venerare creștinească pentru țara respectivă ori din evlavie apostolică, ci când îl sărută-mimează, spunându-și în șoapta lor **indulgento-iezuită: și asta este al meu!**

Așadar, pentru a avea o **IMAGINE** absolut fidelă a celor două culturi și civilizații geto-dace și romane, trebuie să punem față în față cele două state și cele două popoare reprezentate de monarhii lor de la acea vreme până la înfrângerea* lui Aurelianus din anul 271 d.Hr. și nu presupusa retragere de *bună voie*.

***Înfrângerea** împăratului Lucius Domitius Aurelianus (270-275), nu **retragerea**, cum au consemnat cei mai mulți „istorici”, s-a datorat luptelor permanente ale dacilor liberi, în năzuința crescândă de a-și elibera frații rămași sub jugul și tirania romană.

Suveranii prigonitori ai monoteismului zamolxian și ai creștinismului - unelte perverse ale Răului s-au dovedit a fi cele mai odioase și insultătoare orori ale istoriei.

Relatăm câteva mărturii ale celui mai mare Împărat creștin ortodox din stirpea geto-dacă, **Constantin cel Mare**, despre o parte dintre marii persecutori, înfrânți de rezistența neîncetată a geto-dacilor liberi, care au rămas mărturisiri revelatoare și pentru ceilalți tirani, dinainte și după Marele Împărat al Mântuitorului HRISTOS: „**Dar tu, Decius**, - pe tine te întreb acum -, tu, care altădată ți-ai bătut joc de niște oameni dreți; tu care urai Biserica și care pedepseai pe tot cel ce-și ducea viața în sfințenie: cum o duci tu acum, după ce ți-ai sfârșit viața? Din ce amar îți este țesută soarta? (Soartă care s-a și văzut în clipele premergătoare vieții tale, când ai căzut dimpreună cu întreaga-ți oaste pe câmpul de luptă din **Sciția, făcând de râsul geților mult trâmbițata forță a Romei!**)”.

„Sciții, numiți geți,ucid pe împăratul Decius; așa afirmă Dessip, contemporan cu faptele, care a luptat împotriva acestor geți.” (Istoria I. 677-680. Tab. Cron. p. 270)

„**Dar tu, Valeriane**, care față de slujitorii lui Dumnezeu ți-ai dat în vileag aceeași sete de sânge: și la tine s-a văzut până la urmă aceeași necruțătoare judecată când, **prins în luptă și dus legat (cu toată mantia ta de purpură și celelalte însemne ale demnității împărătești), Sapor-regele perșilor - a poruncit să fii jupuit (de viu) și îmbălsămat, spre a le fi (altora) de-a pururi pildă!**

Până la urmă tu însuși, Aureliane (tu, para-de-foc a tuturor fărădelegilor!), n-ai făcut tu nebunia de a te năpusti de-a curmezișul Traciei? Și n-ai fost tu spintecat acolo, sub privirile tuturor, chiar în mijlocul drumului, căruia i-ai umplut șanțul cu sângele tău blestemat?”

(Atunci, cum rămâne cu „retragere Aureliană”, atât de fariseic mediatizată?!)

„După sângeroasa lui prigoană, Dioclețian și-a pecetluit singur soarta când s-a socotit nevrednic de domnie și când și-a dat în vileag relele urmări ale nebuniei, închizându-se între pereții unei case de rând. Or - întreb eu atunci - la ce i-a folosit lui faptul de a fi pornit la luptă împotriva Dumnezeului nostru? Fiindcă - dacă nu mă înșel - tot restul vieții Dioclețian a tremurat de frică să nu moară cumva lovit de trăznet! Poate să o spună Nicomidia; istorisesc și cei ce au fost de față atunci, printre care mă număr și eu însumi! (împăratul Constantin cel Mare). Fiindcă într-adevăr am putut vedea cum, cu duhul slăbit și temându-se de cea mai neînsemnată privire, de cel mai mărunț zgomot, se văicărea Dioclețian recunoscând că sminteala lui ajunsese să fie cauza tuturor năpastelor ce-l asaltau, de când stărnise la luptă împotriva lui - și de partea dreptilor- purtarea de grijă a lui Dumnezeu!” (Eusebiu de Cezareea, Viața lui Constantin; Către adunarea sfinților - Cuvântul împăratului Constantin către adunarea sfinților, cap. 24, 25, PSB, vol. 14, ...)

DACIA MARE – ȚARA ZEILOR/ PROFEȚILOR

Pământul VETREI Străbune este o CĂLĂTORIE spre miracol, o DORINȚĂ spre împlinire divină, o RÂVNĂ întru har și statornicie, o ISPITĂ întru creație, o TAINĂ a dăinuirii cu popasuri, amintiri, cu evocări mărețe de fapte, întâmplări, fenomene, zidiri, răscoliri, cu tâlcuiri, cu înălțări profetice, cu slăviri de mame, de eroi, de martiri.

DACIA MARE – tărâm milenar strămoșesc încrustat cu răsăritul și azurul divin ne-a lăsat moștenire un adânc de FRUMUSEȚI inefabile și o continuă REVELAȚIE!

DACIA MARE – un tărâm de CER, încifrat în VEȘNICIE este MATCA FRUMUSEȚII sufletului NEAMULUI primordial pelasgo-geto-daco-român!

DACIA MARE – VATRA graiului divin – FOCUL fenomenului originar al Creației în care arde, strălucește și se cântă sublim Liturghia CUVÂNTULUI dumnezeesc!

DACIA MARE – a fost/ este DARUL PROVIDENȚEI oferit geto-daco-românilor!

DACIA MARE este Pantheonul monoteismului religios al marelui Profet Zamolxis!

DACIA MARE este și Vatra străbună a Sfinților dumnezeiești Părinți **Ana** și **Ioachim**, nume pelasg compus din, **Io** = prieten și **chim** = salcie, prietenul Salciei, (Salcia-simbolul smereniei), al Maicii Domnului – Fecioara **MARIA – VLAHERNA – CARPATINA**, a Fiului Acesteia, cel mai mare Profet get al lumii și Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul **IISUS HRISTOS**, al atâtor cete de Genii, Profeți, Voievozi, Conducători, Vlădici, Eroi, Martiri, Mărturisitori, Sfinți și a poporului valah drept măritor creștin!

4

ROMA – <<MAREA PROSTITUATĂ>> (Apocalipsa XVIII, 1-7)

Legenda potrivit căreia **Roma** își are originea în numele lui **Romulus** unul dintre cei doi copii gemeni hrăniți de lupoaică, are un sâmbure mare de adevăr ca toate legendele de altfel, dar **fondarea Cetății Eterne** sau **Marea Prostituată**, i se atribuie celebrei prostituate **Acca Larentia**. **Acca** făcea parte din clasa de mijloc a prostituatelor, cea a **femeilor bune**. Treapta de jos era ocupată de femeile vulgare, iar cea de sus de faimoasele **curtezane/ mari curtezane** rafinate (în care intra casta nobiliară cu contese, marchize, ducese, prințese, regine și împărătese).

Acca Larentia trăia într-o grotă de lângă malul Tibrului, unde se întindeau câmpii străbătute de ciobani și de turmele lor. Când un cioban se observa în direcția grotei **Acca** scotea un sunet/ urlet identic cu cel al lupilor, căpătând cognomenul de „**lupoaică**” - <<**lupa**>>, iar grotă/ coliba s-a numit **lupanar**. Între favoriții ei s-a numărat păstorul Faustulus. Prin câștigul adunat cu pasiune și îndemănare și-a cumpărat un teren de pășune, o turmă de oi și capre, construindu-și propria stână, devenind prima **Băciță** a Romei – **Cetatea eternă**.

Într-o zi a găsit pe drum doi gemeni noi-născuți, abandonati. I-a luat *acasă* și i-a alăptat la o capră numită **Amalthea**. „Crescuți de <<**lupoaică**>>, **Romulus** și **Remus** au ajuns, după moartea acesteia să stăpânească pământul și turmele ei. Au construit o casă: - aceasta e **prima temelie a Romei**. Frații erau însă geloși unul pe altul. **Romulus** l-a aruncat de pe acoperișul casei lor... Fugarii din satele vecine, prostituatele atrase de aceștia, au fost primii **supuși** ai lui **Romulus**. Colibe noi au fost ridicate în jurul casei sale...<<**Răpirea Sabinelor**>> a fost determinată de nevoia de a spori numărul femeilor în noua <<**cetate eternă**>>...”

Roma nu ar fi existat fără **lupoaică**. *Marii Romani sînt urmașii acesteia și ai fugarilor prădători.*” (E. Armand, *Mari Curtezane și Vestii Libertini*, Ed. Intim, București-1990, p. 41-42)

Așadar, ROMA – Cetatea eternă își are temelia zidită pe marea prostituată – Acca Larentia și pe fiul ei adoptiv, ucigașul de frate Romulus!

În vremea Creștinismul primar, după ce Episcopul Romei a uzurpat monarhia lui Hristos și Apostolatul lui Petru, instituind Primatul papal, iar el numindu-se **VICAR al Hristos, Roma – Cetatea eternă a devenit Marea Prostituată Sacră**.

„Din capitală a împărăției lui Christos, ea **Roma** a devenit regatul desfrîului, patrie prostituatelor, unde servitorii altarului treceau repede în patul necinstei, unde cei mai infami proxeneți erau confidenții prelaților și ai prinților eclesiastici... Cît timp a durat puterea temporală a Papilor, prostituția a plătit o redevență Sfîntului Scaun. Vicarii puteau obține dreptul de a păcătui, comițînd adulterul, în anumite luni ale anului sau chiar în tot timpul vieții lor. Totul e comun între noi – spune Canonul – chiar femeile... Toate puteau fi iertate prin faimoasele Indulgențe.” (Jesuitul Mdeu, Pico della Mirandola, Olivier Maillard, Felipe y Santiago, cf. E. Armand, op. cit., p. 90-91)

PSALM IV

„Destul!... Oprește, Doamne, căderea,/ Sau poate degeaba mă rog, că lumea/ Ți-a scăpat din mâini./ Și-aștepți, ca și mine, să se-mplinească minunea!// La început ai spus să se facă lumină, și s-a făcut;/ Azi lumea rătăcește prin beznă./ Și-așteaptă de la Tine lumină,/ Și lumina nu vine.// Odată ai poruncit să se retragă apele,/ Și, la porunca Ta, apele s-au retras;/ Azi lumea se-neacă și-așteaptă de la Tine/ Cuvântul,/ Și Cuvântul nu vine.” (Demostene Andronescu, *Peisaj Lăuntric* – versuri din închisoare. Fundația Sfinții Închisorilor - Pitești, 2004)

+ Sf. Cuv. Pahomie cel Mare; Sf. Ier. Iacob Putneanul, mitropolitul Moldovei, 15 Mai 2022